

FOAIA DIECEZANĂ

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

APARE DUMINECA

Prețul abonamentului:	Manuserisele nu se înapoiază și se adresează redacției „Foaia Diecezană”; iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrației „TIPOGRAFIA și LIBRĂRIA DIECEZANĂ” în Caransebeș.	Prețul inserțiunilor:
Pe un an 160 Lei		Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edicte etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei
Pe jumătate de an 80 „		
Pe un pătrar de an 40 „		
Un număr 3 Lei.		
Pentru străinătate pe un an 260 Lei.		

Bine-ai venit Maestate!

*Bine-ai venit Maestate
In orașul vlădicesc,
Care-a dat preoți și dascăli
Prin Banatul românesc.....*

*Bine-ai venit Maestate,
Oaspe drag, cum n'au fost alții,
La lumina „Astrei” noastre,
Sufletul să ni-l înalți.*

*Bine-ai venit Maestate,
Și-ți dorim ca să'mplinești
Visul Tău frumos ca „Vodă”
Al culturii românești.*

*Bine-ai venit Maestate
La iubit poporul tău,
Care-ți roagă sănătate
De la Bunul Dumnezeu.*

G. B.

Mari serbări în Caransebeș

Majestatea Sa Regele Carol II. președintele de onoare al „Astrei” participă la Adunarea ei generală.

Dacă Dl. Vasile Goldiș, realesul președinte al „Astrei”, ar fi putut participa la Congresul ei în Caransebeș, s'ar fi convins aievea, că ropotele de urale și de trăiască — închinare sincer și spontan Majestății Sale Regelui din acest prilej — au vibrat atât de puternic în orașelul dela poalele Țareului, covârșind poate înălțimile Semenicului, tot așa de bănățean. Serbările au luat — cu drept cuvânt — proporții grandioase!

Au început în seara zilei de Miercuri, 12 Noembrie, și au durat până a treia zi, Vineri.

Orașelul nostru cochec, Grenobla României — cum potrivit îl numește Dl profesor I. Simio-

nescu — din prilejul acestor epocale zile, s'a întrecut pe sine. Fierberea vie, agitația neobicinuită dela'nceputul acestei săptămâni au dospit minunata pregătire pentru primirea Regelui Țării. Cununile de flori, ghirlandele de verdeață, toate au fost mărturia silințelor de o pregătire bună, și caldă și frumoasă pentru regalul oaspe și aleasa Lui suită.

Cei dintâi soli ai serbărilor — membrii comitetului central al „Astrei” — au sosit Miercuri seara. Comitetul aranjator al serbărilor, însoțit de autoritățile și intelectualitatea din oraș au eșit la gară, întru întâmpinare.

Cuvântul de salut îl exprimă P. O. D. protopresbiter *Andrei Ghidiu* — președintele despărțământului Caransebeș al Astrei; primarul orașului, *Dl Nicolae Domăniașu* le urăște bun sosit în numele cetățenilor din oraș. Mulțumește călduros în numele comitetului central, *Dl Dr. Prada*, vicepreședinte al „Astrei”.

Aceeași zi seara corul catedral și al reuniunii de cântări din Loc sub conducerea Dui Profesor Constantin Vladu au dat în cinstea înalților oaspeți cari se aflau în Palatul Episcopăal o serenadă. Cu acest prilej *dl Ioan Penția*, consilier eparhial — director al Liceului Traian Doda — rostește următoarele cuvinte însuflețite:

Domnule Vicepreședinte,

„Caransebeșul vechilor tradiții de cultură, orașul care a păstrat cu sfințenie patrimoniul național, și în care flamura culturii a trecut întreagă dela generație la generație, începând cu modeștii traducători de biblii sfinte, cu popa Ștefan Herce și dascălul de dascălie Efrem Zăcan și până la luminoasele figuri de erarhi Popazu și Popea, acest Caransebeș cultural, prin noi cei de față vine cu cântece și facle să Vă arate Domnule Vicepreședinte toată bucuria, toată mândria sa, că lui i-s'a hărăzit onoarea

deosebită de a găzdui între zidurile sale modeste Adunarea generală din acest an a bătrânei noastre Aстре.

Nu vom reaminti aici toate suferințele și luptele pe care neamul nostru de dincoaci de Carpați a trebuit să le poarte secole de-a rândul pentru păstrarea limbii, culturii, ființei sale naționale. Ar însemna să redeschidem un proces dureros și să stârnim amărăciune poate în sufletul unor concetățeni ai noștrii, și intenția noastră nu este de a lăsa să se scurgă nici un strop de amărăciune în paharul bucuriei noastre de astăzi.

Atâta însă trebuie să Vă spun Domnule Vicepreședinte, că am venit aici să ne închinăm Astreii reprezentată prin persoana Domniei Voastre, nu pentruca să satisfacem un punct efemer din program, ci pentrucă Astra a fost în trecut azilul tuturor acelor care în zile de grea urgie, în nopți de chinuri fără somn, au mângălat și au hrănit visul „de al cărui dor ne-au răposat și moșii și părinții“ după cum ne spune poetul pe care mâne avem fericirea să-l vedem în mijlocul nostru. Astra a fost altarul în care s'a păstrat vie credința neștirbită în zile de mai bine și în dreptatea pe care ne-a făcut-o cerul la 1 Decembrie 1919.

Astra a ținut mereu sus steagul revindcărilor noastre naționale și culturale, ea a întărit încrederea în noi înșine, ea a făcut să vibreze sufletele noastre românești de dincoaci de munți în acelaș ritm de viață românească, Astra a alimentat avânturile sufletești care ne-au dus la biruință.

Pentru aceste motive Domnule Vicepreședinte, să-mi dați voie ca în numele Caransebeșului cultural și în numele Comitetului organizator al acestor serbări, să Vă zic, nu să Vă zic, să Vă strig din adâncul inimii și sufletului meu: Fiți binevenit, fie binevenită Astra la Caransebeș. Bunul Dumnezeu s'o ocrotească cu brațul său puternic la mulți ani.“

Impresionat de cuvintele adresate reprezentanților bătrânei Aстре, răspunde iarăși Dl. Dr. Preda, mulțumind în acelaș timp pentru manifestația de caldă iubire ce se face de către cetățenii orașului nostru.

Seara a avut loc serată de cunoștință.

Joi. Obiectivul pregătirilor, ziua **sosirii** Majestății Sale Regelui apărău în sfârșit deodată cu soarele unei glaciale dimineți de toamnă, care promitea totuș o zi frumoasă.

Dealungul străzilor curate lume de toate nuanțele se înșiruia la spatele unui cordon aranjat pentru menținerea ordinii.

După orele nouă un impozant banderiu de călăreți a pornit pe cai frumos împodobiți — spre gară — în fruntea trăsurilor cari duceau pe primitorii Majestății Sale Regelui.

La 10 ore și 50 minute sunet de trâmbițe anunță sosirea trenului regal. Împodobit cu verdeață și cu flori, cu tricolorul fălfăind pe el, intră în gara splendid împodobită și ea. Un lung strigăt de urale și ropote de aplauze însoțesc privirile și pașii Regelui pe pământul Banatului.

În numele populației din Banat — respective Directoratul Ministerial VII — Dl. Ministru *Sever Bocu* salută pe Majestatea Sa, urându-i bun sosit pe acest pământ. Primarul orașului Caransebeș, Dl. *Nicolae Domăniașu* oferă Suveranului tradiționala pâne și sare. Dl. *General Panaitescu* comandantul corpului VII de armată dă, raport despre starea trupelor din subordine.

Insoțit de doi aghiotanți regali, de impunătorul cortegiu al mulțimilor vrăjite de venirea Domnului Țării, El se îndreaptă spre biserică. Aci altă lume: preoți, elevi delegați ai școalelor din Logoj și Timișoara, coriști, coriste etc.

Iatăi automobilul Regelui. În ușa bisericii Il întâmpină Prea Sfințitul Episcop al nostru și Prea Sfințitul Episcop Grigorie al Aradului. Prea Sfințitul Episcop al nostru rostește câteva cuvinte de bineventare prezentându-i Sfânta Evanghelie, iară Prea Sfințitul Grgorie Sfânta Cruce, pe cari Majestatea Sa făcându-și Sfânta Cruce le sărută. Rumoarea din biserică a încetat. Privirile toate se îndreaptă spre ușa, prin care El intră. Iată-l în fine. Ocupă locul destinat din fața străzii drepte, dar nu se așează o clipă pe fotoliul pus la dispoziția Sa.

Aci se oficiază un scurt serviciu divin. Servește: Prea Sfințitul *Grigorie* al Aradului, înconjurat de PP. CC. LLor Arhimandriții *Polycarp Morușca* dela Hodoș-Bodrog și *Dr. Vasile Lăzărescu* dela Oradea-mare, P. O. D. Protopresbiteri *Andrei Ghidiu* al Caransebeșului și *Fabriciu Manuilă* al Lipovei, Protodiaconul prof. *Ioan David* și diaconul *Teodor Roșca*. Responsoriile le-a dat corul comun al catedralei și reuniunii de cântări din Loc, condus de Dl. profesor *Constantin Vladu*.

La slujba divină au participat deasemeni: I. P. S. Sa Arhiepiscopul și Metropolitul *Dr. Nicolae Bălan* dela Sibiu.

Dela biserică Majestatea Sa a mers la reședința Episcopală, de unde apoi a mers la Adunare.

La orele 12 s'a făcut deosebit de solemn deschiderea adunării generale. Majestatea Sa, președintele onorific al Astreii participă în fruntea Comitetului. Cuvântul de deschidere îl rostește I. P. Sfințitului Arhiepiscop și Metropolit

Nicolae, în locul președintelui, Dl Vasile Goldiș, care este suferind și în neputință de a participa la adunare.

Iată frumoasa cuvântare de deschidere:

Sire,

Domnilor Miniștri,

Onorată Adunare generală,

Sufletu-mi este cuprins de o fericită și firească emoție, având prilejul și onoarea să prezidez o adunare generală a „Astrei“ sub auspiciile Majestății Sale iubitului nostru Rege Carol II, Președintele de onoare și patronul vechei și cu cinste încununatăi noastre „Asociațiuni pentru literatura română și cultura poporului român“. Și sunt convins, că sufletul D-Voastre este covârșit de aceiaș emoție și fericire, pentru că peste bucuria pe care o stârnește în inima unui frumos colț de țară — prezența Majestății Sale la această Adunare generală e una dintre cele mai elocvente dovezi, că slăvitul nostru Suveran, în care ne-am pus nădejdiile noastre de mai bine, se găsește în fruntea celor mai aleși fii ai neamului și atunci când e vorba de silințele culturale ale acestuia. Momentul solemn este cu atât mai important, cu cât poporul nostru a învățat din trecutul său să prețuiască și să cinstească asemenea gesturi de măreție și frumseță cu adevărat regală și să tragă concluziile și datoriile firești ce se desprind din ele: alipirea tot mai intimă și mai devotată către glorioasa noastră Dinastie și către înțelepții ei reprezentanți.

Emoționat și respectuos aduc deci salutul omagial al meu și al D-Voastre, Doamnelor și Domnilor, Majestății Sale Regelui, pentru rara cinste și bucurie ce ne-o face participând la această adunare generală a „Astrei“.

Sire,

Doamnelor și Domnilor,

Mă simt dator să fac cu acest prilej și o mărturisire de caracter mai personal: Prezidez această Adunare generală rugat din partea comitetului central al „Astrei“ cu consensul domnilor vicepreședinți și al Președintelui ei d. Vasile Goldiș, care fiind bolnav nu poate fi de față pentru a-și face și de data aceasta datoria cu cinste și cu deplină conștiințiositate.

Îmi îndeplinesc această onorifică sarcină cu plăcere, pentru că însăși prezența D-Voastre aici este o dovadă strălucită a interesului ce-l purtați problemelor culturale ale neamului, precum și instituțiunii menite să poarte, alături de alte așezăminte, grija acestor probleme.

Acest interes care Vă onorează, confirmă odată mai mult incontestabilul adevăr, că Societatea culturală întemeiată de luminații noștri

înaintași nu și-a epuizat rostul deodată cu înfăptuirea unității noastre naționale, ci că steagul ei purtat în trecut prin atâtea izbânzi, trebuie să fie ridicat tot mai sus și purtat cu tot mai mare însuflețire pe drumul marilor lui destine. Sub cutele lui, binecuvântate de Biserică încă dela primele începuturi, sunt chemați să-și adune entuziasmul și vrednicia toți fiii luminați ai neamului nostru, pentru realizarea treptată a marelui postulat al viitorului: disciplina morală și solidaritatea națională întemeiată pe cultura națională — chezășia sigură a biruștelor și gloriei din viitor a neamului nostru.

Dar datoria noastră față de problema culturalizării poporului o desprind și din alte realități ale prezentului.

Cunoaștem cu toții măsura în care doctrina democrației a pătruns ori tinde să pătrundă după războiu, până în cele mai adânci straturi ale poporului. La noi, ca și aiurea, Firește noi suntem departe de a vedea un rău în faptul acesta. Dimpotrivă principial ne bucurăm; dar ne-am bucura îndeosebi mai ales atunci, când am vedea că doctrina democrației intră în conștiința poporului în accepțiunea ei autentică, în fondul ei cel mai genuin, care e de esență morală. Ne-am bucura nespus de mult, când am putea face constatarea, că iubitul nostru popor nu este conștient numai de drepturile ce i le acordă democrația adevărată, ci și de superioarele îndatoriri pe care i le impune ea cu aceiaș necesitate.

Ori această înțelegere a adevăratei democrații nu vine decât pe urma culturii, care trebuie coborâtă în conștiința poporului, dacă nu anticipat, cel puțin simultan cu democrația care se popularizează așa de repede în sensul ei mai superficial, mai ispititor și deci mai primejdios.

De acest implacabil postulat sunt chemați să-și dea seama toți fiii luminați ai neamului nostru, inclusiv conducătorii lui politici, mari și mici. Ei nu trebuie să se adreseze poporului numai pentru a-i cere sufragiile, ci să se coboare cât mai des în mijlocul lui, pentru a-i risipi întunerecul și pentru a-i stămpăra setea după cultura sufletului și a inimii. Făcând acest lucru își vor împlini o sfântă datorință și creștinească și românească — pentru că mai multă cultură nu poate aduce decât mai mult bine în toate domeniile vieții particulare și obștești, deopotrivă.

„Holdele sunt coapte și își așteaptă secerătorii harnici.

Nu ne putem plânge — slavă Domnului — că nu-i avem. S'a scris doar și s'a vorbit atâta despre o realitate pe care n'o mai ig-

norează nimenea. România mare, după nu mai mult de zece ani de viață nouă, a ajuns să aibă un impresionant număr de proletari intelectuali. Acești intelectuali, în a căror dorință de muncă nu se îndoiește nimeni, trebuiesc utilizați pentru împuținarea și desființarea chiar a analfabetilor noștri, al căror număr este încă cel puțin tot atât de impresionant ca și al șomerilor intelectuali. Pe de altă parte ar fi deosebit de îmbucurător să pătrundă în conștiința publică adevărul că nu numai bugetul statului este în stare să dea teren de muncă, de activitate culturală pentru cei ce sunt în stare să o realizeze.

Incontestabil însă, că tot statului îi rămâne datoria și putința să sprijinească în chip efectiv opera de luminare a poporului. Astfel strădaniile factorilor vieții de stat din orice vreme trebuie să se concentreze, cu toată atenția și cu tot interesul, asupra tuturor terenelor de activitate, cu preferință însă asupra problemelor culturale, cari pe omul singuratic îl ridică la o interpretare superioară a rosturilor sale, iar pe un popor îl aduc în contact cu idealitățile pe cari se sprijinește în primul rând îndeplinirea misiunii sale în lume. Nu contestăm importanța factorului financiar-economic, care astăzi se găsește într-o criză a cărei excepțională acuitate nu o poate nega nimeni — dar nu e mai puțin adevărat că această criză nu trebuie să ne abată dela îndatoririle ce le avem față de sufletul nostru național, pentru că la urma urmelor un stat și o națiune nu trăiește numai, ori nu în primul rând prin bogățiile sale materiale și prin rostul de altfel foarte prețios al vieții sale gospodărești, ci trăiește mai ales prin belșugul bunurilor spirituale pe care este în stare să le adune și să le valorifice.

Porunca ce se desprinde în chip logic din această constatare și care trebuie să intre în conștiința noastră ca un crez permanent este cea cuprinsă și în cuvintele sf. Evanghelii: „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui — iar toate celealalte, prin muncă chibzuită, vi se vor adaoge vouă“.

În silințele sale de a împlini porunca acestui cuvânt evanghelic „Astra“ și-a statornicit, de multă vreme o frumoasă tradiție. Conducătorii, ca și ostașii ei de rând, și-au făcut datoria în vremi de cea mai cumplită vitregie. Totuși nu ne-am adunat aici încă de astă dată ca să slăvim numai amintirea jertfelnicilor noștri înaintași întru luminarea poporului, ci ne-am adunat mai vârtos ca să căutăm căi și mijloace nouă prin cari să împrăștiem întune-

ricul și celor mai ascunse sate ale noastre făcând să străbată în locul lui lumina izbăvitoare a cărții celei bune a conștiinții creștine și a demnității naționale.

Căci numai dintr'o luminată conștiință creștină pot isvorî și faptele unui bun Român, fapte menite să sporească prestigiul și fericirea întregii națiuni.

După cum e și firesc, am urmărit cu un deosebit interes și activitatea mai recentă a Asociației noastre, activitate desfășurată mai ales pe pământul românesc de dincoace de Carpați. Am urmărit-o mai ales, sub ochii mei, în județul Sibiu. Am participat mai de parte, cu o vădită mulțumire sufletească la interesantele și instructivele debateri ale Congresului cultural ținut astă primăvară în orașul de reședință al „Astrei“ și al Nostru, cu prezența activă a celor mai distinși și mai luminați fii ai neamului. Congresul acesta a dovedit cu o incontestabilă suficiență, că vremile de cumplită criză economică și financiară prin care trecem nu ne-au văduvit țara de oameni cu înalte idealuri și preocupări și cu cele mai bune intenții de a muncii din tot sufletul pentru ca ziua de mâine să devină mai bună decât cea de azi. E o constatare merită să ne umple sufletul de cea mai legitimă bucurie și să ne dea cele mai temeinice nădejde pentru viitor.

„Mult pot puținii buni împreună“. Dar încă dacă cei buni sunt și mulți.

Suntem convinși că prin chibzuințe entuziaste și desinteresate împreună lucrare în cadrele „Astrei“ a bunilor fii ai neamului nostru vom ajunge să întărim tot mai mult temelile Țării întregite prin atâtea jertfe, luminând și povățuind pe cetățenii ei să se iubească unii pe alții ca într'un gând să mărturisească și să lucreze în toate clipele mari ale istoriei neamului.

Această luptă patriotică și creștinească din viitor se va purta sub auspicii mai senine decât în trecutul mai îndepărtat, pentru că este patronată de însăși Majestatea Sa Regele nostru iubit, care a declarat cu prilejul unei solemnități în fața nației, că va fi un Voevod al culturii — cum a fost Vodă Brâncoveanu Constantin, boier vechiu și Domn creștin. Încă un motiv pentru a ruga pe bunul Dumnezeu să ajute Majestății Sale să-și realizeze și acest măreț ideal al vieții. Cu aceste constatări zămislitoare de cele mai bune nădejdi mulțumesc încă odată cu tot respectul Majestății Sale pentru înalta cinste de care a învrednicit „Astra“ participând la lucrările acestei Adunări

generale și pentru deosebita bucurie pe care ne-a prilejuit-o nouă tuturor.

Mulțumesc tuturor celor prezenți pentru interesul ce-l dovedesc față de scumpa noastră Asociație culturală și dela acest loc, după aproape 70 de ani împliniți, repet cuvintele *Marelui mitropolit Andrei Șaguna*, rostite cu ocazia celei dintâi Adunări generale de constituire a „Astrei”: „Ridicând simțemintele sufletului meu către Cer zic: Domnilor, masa dulcei maicei noastre este pregătită pentru oaspeți mulți; maica noastră a fost până acum îmbrăcată în doliu, dar de acum înainte se îmbracă în haina de nuntă și poștește la masă pe toți fii săi, ca să strălucească și ea și cu casa sa și să înnoiască pe fii săi, pe cum se înnoiesc tinerețele vulturului și se roagă lui Dumnezeu zicând: Doamne al puterilor, fii cu Asociațiunea aceasta acum și totdeauna, căci tot darul desăvârșit este de sus, de la Tine, Părintele luminilor.

Amin.

Declar Adunarea generală a „Asociațiunii pentru literatura română și cultura poporului român” din anul 1930 deschisă.

Aspectul deosebit de solemn al momentelor este desăvârșit, căci iată-L pe Regele Culturii ridicat incipioare și rostind răspicat.

„Când președintele Vostru a cărui absență mai mult ca oricine o regret, căruia ca și mine îi veți ura o cât mai grabnică însănătoșire, Mi-a propus să vii să prezidez azi această primă adunare a Astrei, ce se ține sub domnia Mea, am răspuns cu nesfârșită bucurie la această chemare, căci o asociație cu un trecut atât de glorios în răspândirea culturii și luptei pentru unitatea națională nu poate fi privită decât cu cea mai mare bucurie.

Orice instituție care și face datoria, o consider ca un colaborator de fiecare zi, mai ales în aceste zile, când mijloacele restrânse ale statului nu-i permit a-și îndeplini toată datoria către școală, asociațiile culturale, în cazul acesta Astra, are rol covârșitor.

Acolo unde nu poate pătrunde școala să pătrundă asociațiile culturale. Chiar în timpuri normale rolul lor nu e să învețe buchile pe copii, ci să completeze rolul școlii în viața de stat și de toate zilele, să aducă școala în viața cotidiană a mulțimei.

Trecutul atât de frumos al acestei asociații nu poate fi decât cea mai mare cheazăie că-și înțelege rostul său în popor și stat.

Cu această credință și în această zi solemnă, fac cele mai calde urări pentru propășirea acestei frumoase instituții de cultură,

convins, că toți veți fi alături de Mine în lupta pentru cultura românească”.

Cuvintele din urmă ale Regelui sunt acoperite de entuziasmele urale ale sălii arhipline de membrii.

Di Ministru *Sever Bocu* în cuvintele pe cari le adresează Suveranului, face o paralelă între încoronatele capete purtătoare de cultură, cei de altădată și cel de acum: Huniazii falnici, stăpânii acestor ținuturi și Regele Carol II. „Dar, deși în sângele lor a curs acelaș sânge românesc victoriile lor, ale Huniazilor au dus la triumful altor idealuri — observă oratorul;... noi însă credem în steaua strălucitoare a Dinastiei noastre, care — de trei sferturi de veac — duce neamul nostru din isbândă în isbândă”.

Lung și deosebit de călduros aplaudat a fost cuvântul celei mai înalte instituții de cultură, cel al Academiei Române, și aici al gîgășului poet *Octavian Goga*. După ce se face *punte pe valul emoțiilor încă necunoscute*, Dsa motivează această emoție, cu dragostea ce poporul o are pentru Suveranul său iubit, *născut pe acelaș pământ cu el!*

„Bănățenii cu ființa lor senzitivă — a mărturisit poetul — neam de artiști iubitori de culoare și cântec, pătrund atât de bine această apropiere (dintre Rege și Popor) și se mândresc cu ea” . . .

Acelaș cald salut îl aduce în numele bisericii ortodoxe Prea Sfințitul Episcop *Grigorie* al Aradului, iar cel al bisericii unite române Prea Sfințitul Episcop, *Dr. Alexandru Nicolescu* al Logojului.

Vorbesc apoi: P. O. D. Protopresbiter al Caransebeșului *Andrei Ghidiu* în numele despărțământului Caransebeș al Astrei, Dni *Jean Bart* în numele „Societății Scriitorilor Români”, Prof. Universitar, *Mihail Dragomirescu* în numele Universității Libere, Di *General Manolescu* în numele Caselor Naționale și *Emanoil Bucuța* în numele Educației Poporului — toate din Capitală.

Timpul fiind înaintat s'a renunțat la salutul celorlalte societăți și asociații de cultură, mulțumindu-li-se tuturor prin graiul I. P. Sfințitul *Metropolit Nicolae* . . .

În acordurile muzicii militare a batalionului 11 Vânători de munte care intonează „Imnul regal” Majestatea Sa intră în sala feeric luminată, a restaurantului „Pomul verde” unde se pregătise masa.

Aici s'a ținut un singur toast, al I. Preasfințitului *Metropolit*, care închină pentru Rege. Majestatea sa mulțumește afectuos și ridică paharul pentru longevitatea Astrei.

Dela banchet alaiul pornește la inaugurarea expoziției, organizată în localitățile din parter ale liceului „Traian Doda“. La intrare, corul „Vidu“ întâmpină cu un „Imn de slavă“ de maestrul *Filaret Barbu*. Dl inginer *Pavel Goanță* — președintele comunității de avere — adresează Majestății Sale o caldă urare, care să-L călăuzească la vizitarea produselor industriale din Banat, expuse într-o modestă expoziție aci. Dl Profesor *Ioan Penția* în accente de o caracteristică dulceață aduce salutul liceului pe care îl conduce dsa.

Urmează ședințele secției științifice și literare.

Dnii profesori universitari, *Dr. Ioan Lupaș* conferențiază despre „Importanța luptei dela Posada“ iar Dl *G. Bogdan Duică* despre bănățeanul Vasile Maniu, fost membru al Academiei Române, prim-președinte al curții de apel din Iași.

După masă la orele 6-30, cu acelaș fast protocolar, însoțit de aceleași nepotolite erumperi de „trăiască Regele“ a părăsit orașul, îndreptându-se spre gară, și de acolo mai departe.

Seara la orele 9 a avut loc un concert, la care au debutat „corul catedral“ din Caransebeș, corul Vidu din Logoj și corul maestrului compozitor Sabin Dragoiu din Timișoara.

Vineri. Amăsurat programului, Vineri la 10 ore s'a ținut o nouă ședință a adunării generale.

Tot aci Dl prof. universitar *G. Bogdan-Duică*, ca raportor al comisiei de candidare ceșteste lista noului comitet central, care se primește cu aplause, și astfel președintele, domnul *Vasilie Goldiș* se realege președinte pe un nou ciclu.

Astfel s'a încheiat adunarea generală a „Astrei“ în Caransebeș, care a ocazionat întâlnirea elitei intelectualității românești de pretutindene. Orașelul nostru, cel dintâi în Banat pe care Suveranul a binevoit să-l cerceteze cu prilejul congresului Astrei, prezidat primaoră de Regele Carol II., a primit un semnificativ înțeles. Regele Țării în fruntea poporului său, în fruntea strădaniilor sale culturale, reimprospătate în orașul tradițiilor cărturărești.

O împrejurare încă... ceva care nu trebuie uitat. Înalt P. S. Metropolit *Dr. Nicolae Bălan* la 4 oare a cercetat cimitirul nostru unde a ținut să depună, împreună cu lacrima duiosă, o coroană de flori pe mormântul Arhierului *Filaret*...

Întâmpinând doritul Rege.

— prinos Caransebeșului —

Sfânt fior străbate

prin tine Bănate

*prin sate de munte pe 'ntinderi bogate,
din Țarcu din Cerna spre șesuri departe
pân' la hotarul care — azi mai departe
un frate de frate.*

Tu mândre Caransebeș

străveche cetate!

*mănuntele sfezi tu dă-le de-o parte,
primește frenetic la porțile tale
pe al II-lea Carol în sfânt' așteptare.*

*Un steag al culturii azi Astra 'naltă 'n sus
și Craiului mândru venit din Apus
sub steagul culturii noi îi vedem splendoarea;
imens ne e delirul și scumpă sărbătoarea.*

Bătrânul Vlădică

născut din opincă

*își tremură barba uitându-și năcazu
și plâng în mormânturi Popea, Popasu
cu-o ceată de dascăli, Olari, Drăgălină
cari tot așteptat-au odată să vină
și zări de lumină.*

* * *

Orașe bătrâne

când oarde păgâne

trecut-au prin tine; —

*avut-ai tu cneji pe carii i-au aflat
și Ahtum și Glad?*

Nici oarde păgâne

trecute prin tine ...

*Habsburgii cu Iosif un crai luminat
ce sate române „călări“ le-a umblat
prin tine Bănat; ...*

Nici erva trecută maghiară

dușmani, când, voiră să piară

și legea și portul, cuvântul ...

pe urmă mormântul; ...

Nici uneltiri, clevetiri

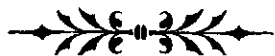
nici sbici de călăi și de sbiri —

Nu au putut citadelă bătrână

să-ți sfarme cu lacomă mână

un nimb de cetate-a culturii ...

nici nemți venetici, nici ungurii.

*În clipa cea sfântă și mare
când regele mers-a pe străzile tale,
când mers-a 'n alaiuri, cetate bătrână!
zimit-au și morții 'n uitata țărână
— cei dornici de-o țară mărită, română —*

azi răsplătirea tu fost-a deplină.

14 Nov. 1930.

Ioșif Delaglob.

O apreciere...

Savantul român cu renume mondial, dl profesor Nicolae Iorga scrie în „Neamul românesc” din 2 Neomvrie a. c. Nr. 244 despre răposatul Arhiepiscop Filaret Musta, următoarele:

„A murit în Banat un patriarh al Bisericii românești ortodoxe, vicarul Filaret Musta.

Era între vechii erarhi ai acestei Biserici, unul dintre aceia cari reprezentau cea mai nobilă tradiție.

Musta era ca și episcopul Popea, lângă care a stat nedespărțit, un Șagunist, din vremurile când episcopia românească însemna carte, muncă și jertfă.

Crescut în acele ideale care însuflețeau o generație dispărută, el nu s'a îndepărtat un singur moment de linia dreaptă, trasă de dănele. Străin de orice ambiție personală, indiferent față de contingențele politice, desprețuitor al intereselor de partid, el a fost *popa românesc pentru toată lumea*.

Popa românesc bărbos și stufos, neatins de foarfecele modei, fără talente de salon și fără acea morgă de parvenit, care dela un timp e semnul distinctiv a cui se miră de ce l-a găsit.”

Nicolae Iorga.

Pe un mormânt proaspăt.

Arhiepiscopul Filaret Musta.

de: A. U. Doloveanu.

S'a stins și ultimul abenceraj al vremilor în cari s'au cristalizat solid aspirațiile unui neam de veacuri oropsit și hărțuit de măgieși; s'a stins orice licăr de viață al aceluia ce a fost unul din cei mai vajnici lampadari ai ortodoxismului autentic.

Conservator la extrem, aproape static; iubitor de neam și „lege”, în care zărea seva reconfortabilă a organismului românesc, regretatul Arhiepiscop, Filaret Musta, odihnit în Domnul, a pus piatra triumfulară a autonomiei diece-

zei caransebeșene dimpreună cu ceilalți precursori, cari se inserează ca și el, în falanga celor mai tipici reprezentanți ai tradiției șaguniene.

Imaginea bătrânului Simeon al eparhiei Caransebeșului, a rămas în conștiința unei întregi eparhii, în oarecari limite putem spune, că și'n cea a multora dintre fiii altor eparhii limitrofe; ajungând astfel un personaj foarte popular. Întruchipa figura apostolilor prin întreaga sa postură de creștin militant și acerb combatant al blasfemiatorilor de cele sfinte. Cumpătat, chiar stoic până la o limită; căci, numai astfel ne putem explica longevitatea existenței „Moș Crăciunului”, — vorba pruncilor — cu chip din alte vremi.

Debarasat de orice interes personal, având de țintă doar interesul general al neamului — în speță și al diecezei —, neam pe care-l iubea cu o romantică afețiune; exemple ne servesc renunțările la cârja episcopescă; căci „o puteam avea — după cum se exprima el — în 1889, dar din considerente binecuvântate am declinat-o dela mine”. Cu toate acestea n'a pregetat o clipă a depune muncă asiduă, muncă devotată, muncă chibzuită, fără pic de sumețire și orgoliu; trecutul este martorul irefutabil.

Imaginea Arhiepiscopului se proiectează pregnant pe ecranul frământărilor dramatice ale românismului transcarpatin. Toate svâcnirile tainice ale coardei naționale au strunit și'n sufletul profund rezonant al Arhiepiscopului Filaret. Având convingerea, că ortodoxismul și românismul sunt două valori reale, cari se întrepătrund, se contopesc, se confundă chiar, n'a încetat a munci cu osârdie la indestructibilitatea lor; căci, prognostica, că ea ar fi pregătit disoluția românismului. Considera creștinismul nostru-național ca unicul în felul lui, ca o realitate ce hălăduiește stratificat în fibrele unui neam întreg, care și-a supt seva vieții din bucoavnele brăcuite ce stau în ungherele bisericesti presărate în raiul pământului Daco-Roman.

Sub impulsul unor astfel de sentimente ce transgresau baricadele prezentului; rupt din învâlmășagul vremii; stând pe un pedestal superior, spiritual și cultural, putea avea viziunea unei tractorii ascensive ale neamului, ce numai prin ortodoxismul nostru de două ori milenar se putea avansa.

Nins de anii îndelungii bătrânețe, moșneagul cu chip de apostol, se strecura prin astă lume având aceleași priviri iscoditoare și vigilențe în dosul cărora veghea pururi treaz sufletul cavalerului Mesiei.

Dar, roata lumii nu conține a-și urma acelaș drum bătut de începutul începuturilor. Lumi se ivesc și lumi dispar; asta-i eterna simfonie a Existenții. Obștescul tipic ne duce pe toți la „Adio-ul“ bulgărilor aruncați în groapă, ce'nfiară inimii...

Într-o zi de toamnă, — de altcum ca toate toamnele — când natura-și despoaie de pe chipul chimeric hlamida arabescurilor multicolore brodate de mâna Impenetrabilului Etern Creator, sburase, lin, ușor și sufletul sfințitului mag din alte lumi, poposit îndelung pe rotogolul pământului. Trupul, glacialul trup, sălășluitu-s'a în cutele mute și surde ale sumbrului cîntîm, deasupra căruia veghează cu brațele încremenite și larg deschise, crucea, în semn de aducere aminte a unei vieți ce a căutat „Calea și Adevărul“...

Iar cronicarul ce se va învrednici a scormoni în spuza vremilor ce n'au glas de glăsuț, vroind să scoată în vileag fapte din vremi apuse, nu va putea să treacă fără a cuvânta: „Și fost'a în acel leat un om al legii lui Christos ce se numea Filaret Musta, vrednic vlădică în vlădicia Caransebeșului.....“

Ad Philaretum.

Trimite Musă acum cerescu-ți dar
Căci harpa mea o potrivesc să cânte
Eroul demn de lira lui Pindar.

Căruia-i fu virtutea castă soră!
Cărmaciul credincios care a stat
In viforul turbat pe-a navei proră.

In lungul drum Tu nu făcuși popas
Nu a putut nici Circe să Te-oprească
Nici farmecul din al Sirenei glas.

Ci înțelept corabia Ți-ai condus
Peste a Scilei groaznică genune
Și al Caribdei vuet de nespus.

Corăbier cu pânze obosite
Abia ajuns la mult doritul port
Porniși din nou spre drumuri nesfârșite....

În veci nu va gusta a Lethei undă
Bărbatul care greu s'a ostenit
Ca din vâltoarea vieții cea profundă
Să se avânte falnic spre zenit!

S'a stins senin pe scaunul suferinții
Iar moartea'n jurul frunții i-a țesut
Din aureola sfântă a credinții
Al nemuririi nimb neîntrecut.

Intrând în postul „Nașterii Domnului“!

În calea lor, postele omenești de tot felul nu sunt de nimic stăvilite. Numărul creștinilor păstrători ai datinilor străbune, din ce în ce se micșorează și deci a vorbi despre post în toată întregimea, este a predica în pustiu și deaceia mă mărginesc în a schița câteva referințe doar, arătând cât de amarnic greșesc acei ce se abat de la porunca Sfintei biserici cu privire la post.

A rânduit biserica ca în anumite epoci ale anului omul este bine să se înfrâneze dela unele mâncări și băuturi, care înfrânare aduce cu sine o binefacătoare înviorare a trupului, aduce cu sine sănătatea trebuitoare vieții și ceva mai mult, aduce sănătatea cea de mult preț a sufletului, deunde rezultă indoitul folos al postului: folos trupesc și folos sufletesc. În primul rând postul cere dela noi o puternică disciplină a voinții; căci într'adevăr acel creștin ce isbutește să-și stapânească imboldurile trupesci, acel creștin care face ceeace-i dictează voința sa ci nu simțurile, acela cu adevărat este un „om stăpân pe sine“. Constatăm că înaintașii noștrii, cari cu sfințenie păziau poruncile bisericii cu privire la post, au recoltat cele mai frumoase roade ale ascultării lor. Cu pioșenie ne aducem aminte de frumoasele și creștineștile orânduiri ale voievozilor noștrii, cari după orice învingere porunceau ca tot poporul, indiferent de rang și poziție socială să postească — zile în șir —, pentru preamărirea lui Dumnezeu și ca un prinos demn pentru ajutorul dat. Și cră viața atunci mai lungă iar levalele erau ceva rar. Trăiau bătrânii noștri câte 100 de ani și chiar mai mult. Astăzi, dacă viața celor mai mulți dintre noi se termină înainte de 40 ani, aceasta se datorește în cea mai mare parte hrănirii prea îmbuibate cu tot felul de mâncări ingenioase, de unde carnea nu lipsește. Omul a fost făcut să se hrănească mai mult cu vegetale cari au darul să curățească sângele de tot felul de otrăvuri. Boalele cele mai recente sunt acele ale ficatului și rinichilor, cari seceră pe fiecare zi atâtea vieți omenești în chiar floarea vârstei.

Ce sunt aceste boale și urmările lor, decât cea mai meritată pedeapsă a nesocotirii postului rânduit de biserică? Se poate vedea că medicii pentru felul boalelor de mai sus, recomandă părăsirea mâncării grele și în special a cărnii și beuturilor, la unii pacienți chiar pe toată viața. Ajungem deci a cumpăra pe bani și a ne ruina sănătatea, ceeace Biserica ne oferă cu toată grațitudinea. Nepăsarea noastră ne târăște

la un dublu dezastru deci. Dar dacă răul s'ar opri aci, tot n'ar fi așa grozav, dar trăindu-ne viața în desfătări, păcătuim nu numai față de sănătatea noastră proprie ci și față de accia a urmașilor noștrii, cărora le lăsăm moștenire un trup șubred, debil supus tuturor boalelor.

Pe când dacă am posti la vreme așa cum ne învață Biserica și după normele date de Ea, iată-ne cu trupul și cu sufletul pe deplin sănătos. Ne deprindem apoi a ne înfrâna poftele, ne învățăm a fi modești, cumpătați și cu o voință disciplinată. Iată ce spune Fericitul Augustin cu privire la aceasta: „*Postul curățește inima, ridică sufletul, supune carnea spiritului, face sufletul aplecat la căință și zdrobirea inimii, potolește vâpaia poștei și aprinde flacăra curăției*“.

Dar pentruca postul să fie deplin, trebuie să unim pe cel trupesc cu cel sufletesc; adecă pe lângă abținerea dela mâncările grase și dela beuturi se cere și abținerea dela faptele cele rele, dela desfrâu, intrigă, înfrânarea mândriei, etc, aceste două unite ne dau tăria morală a stăpânirii de sine și ne ajută la învingerea ispitelor și patimilor.

„*Iată postul plăcut mie: desleagă lanțurile răutății, desnoadă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți și rupe orice fel de jug. Împarte-ți pâinea ta cu cel flămând și adă în casa ta pe nenorociții fără de adăpost, dacă vezi pe un om gol acopere-l și nu întoarce spatele semenului tău*“, zice Profetul Isaia (cap. 58⁶⁻⁷), iar Sfântul Ioan Gură de Aur ilustrează parcă și mai bine, că în confundarea postului trupesc cu cel sufletesc stă toată însemnătatea adevăratului Post. Iată ce zice el: „*Vrednicia postului nu stă numai în oprirea de bucate ci și în ferirea de păcate. Postești? Arată-mi faptele. Cu ce fapte zici? Vezi un sărac, milostivește-te spre el, vezi un prieten în cinste mare, nu-l pismui, vezi un vrăjmaș, împacă-te cu el, vezi chip frumos, cată-ți de drum. Să nu postească numai gura ci și ochii și urechile și toate părțile trupului căci postul este primăvara sufletului*“.

Iată deci, acesta este adevăratul post. Așa ne învață pe noi Sfânta Scriptură, așa ne învată însuși Mântuitorul care a postit, să ținem postul. Fie ca cele spuse despre valoarea postului sufletesc și trupesc să ne îndemne a-l prețui și mai mult, a-i da adevărata însemnătate și după cuviință a vedea în orânduiala Bisericii o adevărată îndrumare pe cărările vieții eterne și a celei vecinice.

Să se nască Domnul în sufletul fiecăruia din noi.

Dimitrie Anuțoiu
preot.

ȘTIRI

„CALENDARUL ROMÂNULUI“ pe anul 1931, s'a tipărit și se află spre vânzare la **Librăria diecezană. Prețul 30 Lei.**

Hirotoniri. Prea Sfințitul nostru Episcop a binevoit a săvârși zilele acestea următoarele hirotoniri: pe *Teodor Plițcu* pentru *Fizeș*, *Brutus Belcea* pentru *Cin-chici*, *Liviu Surlașiu* pentru *Jebel* și pe *Vasile Crețu* de capelan pe lângă neputinciosul preot *Vasile Murgu* din *Ciclova-montană*.

In „Vila Doboșan“ din Băile Erculane au închiriat camere în cursul sezonului anului 1930: a) după ocupațiunea lor: 1 arhiereu, 7 agricultori, 1 cantonier, 10 casnice, 6 comercianți, 25 funcționari, 23 învățători, 1 judecător, 2 mecanici, 7 meseriași, 7 muncitori, 4 ofițeri superiori, 6 pensionari, 12 preoți, 1 președinte de tribunal, 1 primpretor, 2 profesori, 2 mari proprietari, 2 șefi de poliție, 3 studenți, 7 văduve de preoți, 1 văduvă de învățător și 1 voiajor; după domiciliul lor: din Arad 1, Brăila 1, București 12, Buzău 2, Calaraș 1, Caransebeș 9, Craiova 12, Iași 1, Lugoj 2, Oravița 2, Pitești 4, Reșița 6, Timișoara 9, Târgu-Jiu 1, Târgu-Măgurele 1, Târgu-Mureș 2, Turnu-Severin 5, din alte comune ale Ardealului 3, ale Banatului 40 și ale Vechiului Regat 17, iar din străinătate 1 și anume din Budapesta.

Datele acestea dau dovadă despre numele bun, de care se bucură „Vila Doboșan“ din Băile Erculane, care este proprietatea eparhiei Caransebeșului.

† **Petru Belu**, preotul nostru din Zorlențul-mic a adormit în Domnul după scurte dar grele suferințe.

Odihnească în pace!

CONCURSE.

Pentru ocuparea postului de preot în parohia subclasă din Bârna, protopresbiteratul Făgetului, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană“.

Dotățiunea parohiei constă din:

1. Una sesiune parohială, constatatoare din 32 jug.
2. Birul parohial și stola uzitată.
3. Locuință în casa parohială.

Doritorii de a ocupa acest post, să-și trimită cererile lor conform Regulamentului pentru parohii Prea Onoratului Oficiu protopresbiterat din Făget.

Caransebeș, din ședința Consiliului eparhial ținută în 23 Octomvrie 1930.

3—3

Episcopul diecezan:

Dr. Iosif Tr. Badescu m. p.

*

Nr. 4516 B. ex 1930.

Se escrie concurs pentru ocuparea postului de paroh la parohia vacantă sub clasă din Povergina, protopresbiteratul Făgetului; cu termen de recurgere de 30 zile dela prima publicare în „Foaia Diecezană“.

Emolumentele :

1. Una sesiune parohială, constatătoare din 32 jughere pământ arător, din care numai 17 jughere vor fi în folosința preotului, iar restul de 15 jughere este în folosința comunci politice ca pășune.

2. Stola și birul parohial uzitat.

3. Locuința în casa parohială.

4. Preotul va solvi darea numai după 17 jughere, iar după 15 comuna politică.

Reflectanții la acest post să-și înainteze petițiile de concurs, Prea On. Oficiu protopresbiteral ort. român din Făget.

Caransebeș, din ședința Consiliului eparhial ținută în 23 Octomvrie 1930.

3—3

Episcopul diecezan :

Dr. Iosif Tr. Badescu m. p.

*

Pe baza ord. Ven. Consiliu eparhial Nr. 4365 B. ex 1930 ddo 31 Iulie 1930 se publică concurs pentru ocuparea postului de capelan la parohia de cl. III. cu drept de succesiune pe lângă preotul Ioan Gherga din Icloda, protopresbiteratul Buziaș, cu termen de recurgere de 30 de zile dela prima publicare în „Foaia Diecezana”.

Emolumente :

1. Casa parohială de sub Nr. 47.

2. $\frac{1}{3}$ din intravilanul No. 26.

3. 11 jughere din sesiunea parohială de către fostul pământ școlar.

4. $\frac{1}{3}$ din stola uzitată.

Doritorii de a ocupa acest post să-și trimită rugă rile instruite conform normelor în vigoare Prea On Oficiu protopopesc în Buziaș.

Totodată recurenții sunt poștiți a se prezenta în sfânta biserică din Icloda în vre-o Duminecă sau sârbătoare pentru a-și arăta desteritatea în cântare și oratorie, cu prealabila încuviințare a Prea On. Oficiu protopopesc, dar nu în ziua de alegere.

Icloda, din ședința Consiliului parohial ținută la 24 August 1930.

Ioan Roșiu m. p.

v. preș. cons. par.

Ioan Baboru m. p.

3—3

notar. cons. par.

În conțelegere cu oficiul protopresbiteral.

Corpul Portăreilor Tribunalul Caransebeș.

Nr. 593 Port. 1929.

Publicațiune de licitație.

Subsemnatul Portărel de pe lângă Tribunalul Caransebeș în baza art. 102 din legea LX din 1881 și în baza art. 19 din legea 1908 prin aceasta public, că în urma decisului Judecătoriei rurale din Făget de sub Nr. 1705/1929 efeptuindu-se execuțiunea la 29 Iulie 1929 în favorul următorului Carol Rossman din Făget reprez. prin avocatul Dr. Ioan Gál domiciliat în Făget pentru suma de 23.630 Lei — bani capital și accessorii mobilele sechestrate și supraseduestrate cari s'au prețuit în 29.000 Lei — bani și anume: una mașină burghiu, una massă birou, un motor $\frac{1}{2}$ cal H. P., una mașină tociță, un ceas de perete, un foi cu curent motoric, uu valz, una garnitură de sudat se vor vinde prin licitație publică. Deci în urma decisului Judecătoriei mixte din

Caransebeș de sub Nr. 6825/1929 G. pentru încasarea creanței de 23.630 Lei — bani capital cu 6% interese din 30 Decemvrie 1928, și spesele de 1996 Lei 50 bani staverite până în prezent, se fixează termenul de licitație **pe ziua de 25 Noemvrie 1930 la orele 2 p. m. în comuna Caransebeș la locuința urmăritului** și toți aceia, cari au voie a cumpăra sunt invitați cu acea observare, că mobilele menționate mai sus, în baza art. 107, 108 din legea LX din 1881 se vor vinde celor cari vor oferi mai mult pe lângă solvirea în bani gata și în caz necesar și sub prețul de strigare.

Intrucât mobilele supuse licitației s'au mai sequestrat și înainte și după această fixare de licitație și din partea altor creditori și aceștia au drepturi câștigate de acoperire asupra licitației, în baza art. 120 a legii LX din 1881, deci se va efectua și în favorul acestora.

Caransebeș, la 28 Octomvrie 1930.

Șef Portărel **Radulescu**

Publicațiune.

În conformitate cu Instrucțiunile Marelui Stat Major No. 2800/1930.

Cercul de recrutare Severin (Lugoj), aduce la cunoștință tuturor oamenilor dela vatră, născuți în anul 1881 până la 1905 inclusiv, că viza livretelor (controla) va începe la data de 1 Noemvrie 1930 și se va face după itinerarele ce se vor trimite la timp fiecărei Comuni din județul Severin.

Se vor prezenta la viză, toți oamenii din complex-tare, rezervă și miliții, începând cu Contingentul 1927-1903 inclusiv, iar pentru cei ce au făcut Șerviciul militar la Grăniceri, marină și Jandarmi, începând cu Contingentul 1926.

Nu se vor prezenta la viză, Oamenii din Contingentul 1928 din toate armele și contingentul 1927 dela Grăniceri, Marină și Jandarmi. Scutiții și reformații din contingentul 1927-1903. Toți oamenii din contingentele 1927-1903 inclusiv care au fost concentrați în cursul anului 1930, cu începere dela 1 Ianuarie 1930 la 1 Noemvrie 1930.

Com. Cerc. de Rec. Severin, Colonel, **Brazdă.**

Aviz!

Primesc spre executare în culori de ulei tot felul de lucrări de artă bisericească ș. a. ripize, prâsnicare, steaguri, mormântul Domnului și tot felul de obiecte bisericești

Prof. Cornel G. Otonoga
pictor

14

Caransebeș, Str. Ghefăriei 4.